

Húsvét a Bruderhofban

1998 augusztusában Gyurka bácsi biztatására az akkor 6 fős családunk elrepült az angliai Beech Grove nevű protestáns eredetű, megújult hutteri gyökerű családközösségbe. Erről a 6 hónapról akkor havonta beszámolót küldtünk lelkivezetőnk kérésére.

Hiányos nyelvtudásunk és beilleszkedési problémáink kezdetben sok félreértést és nehézséget okoztak egymás megértésében, ennek ellenére rengeteg élménnyel, intenzív lelki fejlődéssel lettünk gazdagabbak. Ott éltük át életünk legszebb karácsonyát, ami azóta is átmelegít, ha beszélünk róla. Így esett, hogy régóta tervezgettük: egyszer el kellene mennünk a Húsvétot is átélni a közösséggel, mert eddig csak mondták, hogy ez a legnagyobb ünnepük... és meséltek a vasárnap hajnali tűzről és közösen várt napkeltéről...

2015 tavaszán végre megvalósulni látszott a vágyunk, igaz költségtakarékosabb megoldásként 26 órát buszoztunk a családból négyen, de megérkeztünk az angliai Darvellbe. Ebben a faluban eddig csak rövid látogatásokat tettünk ezelőtt, most két hetet szándékoztunk tölteni a kb. 300 fős közösségben.

Virágvasárnap előtti csütörtökön érkeztünk egy derűs, tavaszi napon. Nagyon kedvesen fogadtak, sok régi ismerősünk lakott most éppen ebben a faluban is. A hostes-családunk, egyben a szomszédunk nagyon kedves, készséges fiatal házaspár lelkesen mutatta meg a falu nevezetességeit.

Másnap a munkabeosztásunknak megfelelően mindannyian mentünk a nekünk kijelölt terepre: Balázs 7 évesen az iskolába – nem kis szorongással, Virág (15) a konyhára, mert a középiskola a másik faluban működik csak – Zoli és én a faüzembe. Délben találkoztunk ismét, amikor ebédhez fűlig érő szájjal jött Balázs, mondván, hogy ő itt a mennyországban érzi magát! Ezt örömmel hallottuk – bár, mint később kiderült ebben nem kis része volt annak, hogy mivel ő nem tudott angolul, hagyták szabadon játszani, amíg a többieknek olvasni kellett...

A szombat esti vacsora már a közelgő ünnep jegyében telt.

Régi szokás szerint minden szombati vacsora nyitott, tehát a faluból, a környékről bárkit szívesen látnak egy jó étellel és kedves műsorral. Az iskolások nagyon mély előadással, látványos dekorációval és a világ szenvedő részét szemléltető képekkel készültek. Érdekes volt látni, hogy a sérült gyerekek mennyire a közösség részeként élhetnek itt, egyenrangúak voltak az iskolában, a többiek figyelmesen segítették őket (két koreai lány volt halmozottan sérült a csoportban).

Virágvasárnap viharos szélre és hideg esőre ébredtünk. Délelőtt a családi meetingen gyönyörűen dekorált teremben valaki fölolvasta a napi evangéliumot, majd a közösség megjelenítette a jeruzsálemi bevonulást, ami azt jelentette, hogy pálmaágakat lengetve énekelve körbe-körbe jártunk. Mondták, hogy ezt máskor a szabadban, szamárcsikóval szokták végezni, de a szélsőséges időjárás miatt idén ezt nem merték kockáztatni.

A nagyhéten minden reggel fél nyolckor közös imával kezdte a napot a közösség, és innen ment mindenki a munkahelyére. Ez már meghatározta a napot, bár ők reggel 6-kor ének szóval indulnak munkába minden nap (ezt hallottuk a szállásunkon).

Az idei nagyheti készülődést a szenvedéstörténetre valóságossá tette számunkra egy 54 éves beteg testvér: Günther szenvedése, aki már nagyon gyenge állapotban volt, amikor odaértünk.

Megható volt, hogy eleinte tolókokcsiban, később már mobil ágyban minden közösségi megmozdulásra elhozták fiatal fiúk, akik be voltak mellé osztva éjjel-nappal. Amikor az orvos jelezte, hogy bármikor átlépheti a kaput, aznap este a közösség minden tagja sorban kezét fogott vele és elköszönt. A gyerekek az iskolai osztályaikkal délelőttönként meglátogatták, és amikor már nem volt olyan állapotban, hogy fogadni tudta volna őket, akkor énekeltek az ablaka alatt. Szeretettel hordozták mindvégig.

A nagyhéten minden nap érkeztek vendégek. Megjöttek a középiskolások a másik angliai falujukból (Beech Grove-ból) és lassan hazaszállingóztak az egyetemisták és távol élő rokonok is.

Esténként mindig várta valami meglepetés a közösséget: hol az iskolások, hol a felnőtt fiatalok tartottak műsort. Szerdán igazi Pászkalakomán vehettünk részt az egyiptomi kivonulás emlékére ÉTLAPPAL, ami azt jelenti, hogy lerajzolták és megmagyarázták gondos kezek, hogy mi micsoda az asztalon. Volt báránysült, keserű saláta, kovásztalan kenyér, bor és különböző magvak, aminek liturgikus jelentése van, ahogy a báránycsontnak, almának, méznek. Közben jiddis dalokat énekelt egy kis kórus, hogy még hitelesebb legyen az élmény.

Kivételesen nem a szokott hosszúkás asztaloknál ültünk, hanem kör alakúaknál kis csoportokban, így lehetett egymást kínálni, beszélgetni közben.

Nagycsütörtökön Lord Supper (Úrvacsora) ünneplésre gyűlt össze a közösség, ami ritka és különleges alkalom. Nem dátumhoz kötik, hanem csak akkor tartják, ha semmi nem zavarja az egységességet, az összhangot. Ezen még Günther is jelen lehetett. Mi is meghívást kaptunk azzal, hogy a kenyeret és a bort csak a bekeresztelkedett testvérek közt osztják ki, de szívesen látnak az ünnepen. Nagy élményt jelentett számunkra az a légkör, amit akkor ott megtapasztaltunk. Amikor a végén körbejárva a teremben kezet nyújtottunk egymásnak "Béke veled!" felhívással – ez ott akkor az Isten Országának földi megvalósulását jelentette... Este a "főtéren" kis tábortűz köré padokat raktak és egymást váltva virrasztott a közösség csöndben imádkozva, ahogy a választottaktól kérte annak idején Jézus a Getsemáné kertben...

Nagy pénteken munkaszüneti nap volt. Reggelire a helyi orvos családjához voltunk hivatalosak, akik folyosó-szomszédaink voltak. 7 gyermekük közül a legfiatalabb Down-szindrómás. Együtt indultunk a délelőtti hangversenyre, ahol a közösség "Krisztus utolsó 7 szava a keresztfán" című oratóriumot adta elő gyönyörűen. Az előadás után ismét teára voltunk hivatalosak egy holland származású családhoz, majd nagy sétát tettünk közösen beszélgetve Robertsbridge faluban.

Szombaton kirándulni vitt egy baráti család Hastings-be, a tengerpartra. Ez nagy élmény volt mindnyájunknak. Érdekes volt kitekinteni a kommuna világából egy átlagos angliai kisváros hétvégéjébe a nyitott ajtókon át látható, zsúfoltan telített játéktérmekek sötétségét, az utcákon szembejövők üres tekintetét és vendéglátóink vidám, jóindulatú mosolyát összevetni... Délután az iskolaigazgató családja hívott meg vacsorára, mert a másnapi ünnepi készülődés miatt kivételesen elmaradt a közös étkezés. Tele volt titkolózással a levegő, valami gyönyörű, mosolygós várakozással volt tele mindenki. A lányok virágkoszorút kötöttek másnap reggelre, mindenkinek be volt készítve a hűtőszekrénybe, hogy el ne hervadjon...

Húsvétvasárnap korán keltünk, mert még napfelkelte előtt körbeállta a közösség a fiatalok által fölépített óriási máglyát a falu legmagasabb pontján, és a lángokban gyönyörködve, énekelve vártuk, hogy a fény győzzön a sötétség felett. Jó volt újra gyönyörködni az egységes hangzásban és belefeledkezni a lélekemelő énekekbe.

Ezután együtt vonultunk be az ebédlőbe, ahol gyönyörű tavaszi dekoráció várta a közösséget, amit a felnőtt fiatalok varázsoltak az előző napon óriási munkával, fantáziával és energiával. Ennél szebbet még nem láttam! A gyerekeknek a napos kiskacsák lettek a kedvencei az oda-varázsolt "Édenben", ahol együtt legelt a farkas és a bárány, meg az őzike is! Odabenn az ebédlőben egy 400 főre megterített esküvői dekorációt találtunk névjegykártyákkal és színharmóniával, illatozó frissensült croissan-okkal, és mindennel, mi szem-szájnak ingere. Nem gondoltam, hogy lehet még fokozni a sok meglepetést, ami egész héten várt minket, de ez tényleg minden képzeletet felülmúlt! Reggeli közben a családokat megkérték, hogy ahol ebben az évben kisbaba született, mutassák be a közösségnek. A büszke édesapák ezért körbevitték az asztalok körül az újszülötteket, akiket mindenki mosolyogva megcsodált. :-)

Délután a családok kirándultak. Többnyire gyalog vagy lovaskocsival. Minket egy kis fogat vitt körbe egy kedves család meghívására, de mert sokan voltunk és sajnáltuk szegény lovat, így felváltva szaladtunk a kocsi mellett, közben gyönyörködve a rengeteg kisbárányban a falu körül. Gyönyörű napsütéses langyos tavaszi napot kaptunk ajándékba!

Hétfőn rendes munkanapra ébredtünk, de koradélután egy gyors körtelefon hatására mindenki abbahagyta, amit csinált, és összegyűltünk a nagyteremben, mert Günther testvér átköltözött az örök hazába. A közösségvezető jelentette be a hírt. Imádkoztunk, énekeltünk. Mielőtt visszamentünk volna a munkánkhoz, föliratkoztunk órabeosztás szerint virrasztani a temetésig Günther mellett. Házigazdáink javaslatára mi velük együtt vállaltunk egy órát másnap.

Kedden, az utolsó itt töltött napunk reggelén mentünk a szobájában felravatalozott Günthertől elköszönni. Éltre szólóan megfogott ez az élmény. Tanúja lehettem, ahogy egész családok bejöttek kicsi gyerekekkel elköszönni, ahogy beszélgettek az eltávozóról csöndben fölelevenítve a közös élményeket, ahogy a gyerekek elfogulatlanul nézték a bábtestet, amelyből már elszállt a lélek... Nem tabu számukra a halál, hanem az élet része és természetes velejárója! Az aznap esti imánál az a két fiatalember, aki Günthert ápolta az utolsó időben, bejelentette a közösségnek, hogy szeretnének megkeresztelkedni (ami náluk a fogadalomtételt jelenti), mert a haldoklót kísérés felnyitotta a szemüket az igazi értékekre...

Másnap könnyes szemmel köszöntünk el a nagyszámú baráti közösségtől, akiknek sokat köszönhetünk. Négy alkalommal jártunk már náluk, de mindig nehezen találjuk utána itthon a helyünket. Vágyakozunk egy hasonlóan elkötelezett jézusi szeretet-közösségbe, ahol lehet válllvetve, mindenünket megosztva, bizalommal építkezve megvalósítani egy darabot az Isten Országából, hogy ne csak keressük, hanem megtaláljuk végre!

[Györgyné Kollár Gabriella]

